SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 21/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť McCarter, a. s., so sídlom v Bratislave, Miletičova 1, zastúpenej advokátom Mgr. M. S., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II z 12. augusta 2004 č. k. Er 1648/03-26, EX 437/03, a takto

rozhodol:

Sťažnosť McCarter, a. s., Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2004 doručená sťažnosť McCarter, a. s., so sídlom v Bratislave, Miletičova 1 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej

len „okresný súd“) z 12. augusta 2004 č. k. Er 1648/03-26, EX 437/03 vo výroku o zamietnutí námietok proti náhrade trov exekúcie.

Sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie označených práv, zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 215 360,50 Sk.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka uviedla, že okresný súd v napadnutom uznesení nezohľadnil to, že splnila vymáhanú peňažnú pohľadávku Sociálnej poisťovne, pobočky v Dunajskej Strede (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), 19. júna 2003, teda podľa nej pred tým, ako exekútor mohol začať exekučnú činnosť, t. j. pred tým, ako bol súdny exekútor písomne poverený na vykonanie súdnej exekúcie, v dôsledku čoho mu neprináleží odmena, lebo podľa sťažovateľky si ju exekútor môže nárokovať len vtedy, ak vykonal exekučnú činnosť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu, ktorý ako exekučný súd zamietol námietky proti trovám súdnej exekúcie) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred exekučným súdom vôbec nedošlo k situácii, ktorú v sťažnosti napáda sťažovateľka, a preto je vylúčené, aby sa reálne uvažovalo o porušení označených základných práv.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj rozhodovanie o nároku na náhradu trov exekučného konania. Tento nárok sa priznáva alebo nepriznáva len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie alebo nepriznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch; v posudzovanom prípade je to Exekučný poriadok (§ 254 Občianskeho súdneho poriadku). Toto východisko sa vzťahuje v plnej miere aj na výklad práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konania.

Sťažovateľka tvrdí, že bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd zamietol jej námietky proti trovám exekúcie, hoci vymáhanú pohľadávku zaplatila pred poverením exekútora na vykonanie exekúcie a bez toho, aby exekútor vykonal exekučnú činnosť.

Z obsahu predložených rozhodnutí a ďalších listín pripojených k sťažnosti vyplýva, že súdny exekútor v namietanom konaní dostal poverenie na vykonanie exekúcie 6. júna 2003 a sťažovateľka zaplatila vymáhanú istinu 19. júna 2003. Z ustanovenia § 36 ods. 1 a 2

Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína na návrh. Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie. Z porovnania dátumov udelenia poverenia na vykonanie exekúcie a zaplatenia vymáhanej istiny vyplýva, že k zaplateniu došlo až 13 dní po tom, ako súdny exekútor mohol vykonávať súdnu exekúciu, a predpokladá sa, že v každom jednotlivom prípade ju aj začal vykonávať, čo vyplýva z toho, že napokon sťažovateľke 21. augusta 2003 doručil upovedomenie o začatí exekúcie (nie písomné poverenie na vykonanie exekúcie, ako to tvrdí sťažovateľka na strane 2 pod bodom III sťažnosti), ktoré predpokladá prípravu na takýto procesný úkon.

K tomuto treba ešte uviesť, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 22. mája 2003, keď začalo exekučné konanie, a k jeho zastaveniu došlo po tom, ako po jeho začatí a udelení poverenia na vykonanie exekúcie 6. júna 2003 sťažovateľka ako povinná osoba 19. júna 2003 zaplatila vymáhanú pohľadávku. Možno dodať, že ak sťažovateľka zaplatila vymáhanú istinu, bolo v jej dispozícii navrhnúť zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku, prípadne si overiť, či oprávnená Sociálna poisťovňa nevymáha túto pohľadávku, a to o to viac, že exekučný titul bol vykonateľný dňom 18. marca 2003, t. j. tri mesiace pred zaplatením vymáhanej sumy.

Tieto skutočnosti bránili tomu, aby ústavný súd vôbec uvažoval o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie z dôvodov, ktoré uviedla sťažovateľka. Na základe tohto záveru ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2005